

тичишкомъ. „Какво има?“ — извика той. Всички кръщѣха. Въ вѣрвата можа да разбере само едно: „Джини е ранена.“ Едно момче каза: „видѣхъ, какъ той я мушна, — онзи, голѣмиятъ. Рѣгна я съ бастунъ.“

Но мизерникътъ бѣше изчезналъ и може би това предотврати нова ужасна сцена, защото не се знаеше, какво би станало, ако главниятъ надзирателъ го хванѣше, следъ като бѣ узналъ, че неговиятъ любимецъ е станалъ жертва на коварно и непредизвикано нападение. Джини седѣше въ задния жгълъ на клетката и ридаеше. Единъ другъ надзирателъ влѣзе да ѝ помогне, но нѣкогашната ѝ дивотия отново се пробуди съ всички сила и той не посмѣя да се приближи. Когато Бонами се затече къмъ вратата, пристигна и собственикътъ и протестира: „сѣветвамъ ви да не влизате, тя е опасна. Вие познавате характера ѝ“. Да, Бонами я познава по-добре отъ всѣки другъ, и влѣзе.

Джини седѣше въ задния жгълъ съ ржка на раната, ридаеше, гледаше наоколо упорито и диво, както правѣше нѣкога. Когато той влѣзе, силно изрѣмжа; но Бонами се наведе надъ нея и ѝ каза: „Джини, слушай! Джини! Искамъ да ти помогна! Не ме ли познавашъ, Джини?“

Той ѝ направи толкова силно впечатление, че тя му позволи да дигне ржката ѝ и да изследва раната, която бѣ малка, но дълбока и силно болѣше. Той я проми съ антисептиченъ разтворъ и ѝ залепи мушамичка. Презъ време на лѣкуването, тя плачеше, но следъ това се успокои. Когато трѣгна да излѣзе, тя го повика съ думитѣ „еррр, ерр“, но той не се върна, защото трѣбваше да отиде по друга работа.